

Hồi 3

Nga Hồ Cường

Tiểu Mã tuy là anh em bạn bè thân thiết với Đinh Hỷ, tính tình lại không giống y. Tiểu Mã không bao giờ chịu động đến đầu não suy nghĩ, trở cặp mắt ra nhìn, vểnh tai lên nghe.

Y chỉ thích động tay chân, lại càng thích lấy tay quyền của mình đụng độ trực tiếp với tay quyền người khác, lấy cứng đụng với cứng.

Tay quyền cứng hơn y cũng không mấy ai, chỉ tiếc là hôm nay y gặp phải Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu được người ta xưng tụng là Thần Quyền Tiểu Gia Cát, hai chữ Thần Quyền hiển nhiên còn nằm trên cả Tiểu Gia Cát, do đó có thể thấy công phu quyền cước của y, nhất định không dờ tỳ nào.

Thật ra, y vốn là kẻ quyền pháp khá nhất trong đám đệ tử tục gia chùa Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm thần quyền lấy oai mãnh hùng hồn làm sở trường, nếu chú trọng chiêu thức và biến hóa là đã đi vào chỗ hạ thừa.

Vì vậy y chỉ cần đâm ra một quyền, thường thường đều là thực chiêu, những thứ quyền cước hoa dạng, đệ tử Thiếu Lâm chẳng thèm sử dụng tới.

Tiểu Mã cũng chính một kiểu giống vậy.

Quyền pháp của y nhanh mà mạnh, chỉ cần đâm cho trúng người ta, đâm trúng xong rồi, mình ra sao, y chẳng thèm nghĩ chi cho mệt.

Hai người vừa xông vào đánh nhau, bàn ghế trong phòng, chén nhỏ chén lớn, đều bị tai họa, chỉ nghe loảng xoảng linh kính cách cách vang lên tứ tung không ngớt, chân ghế, chân bàn, chén bát bay qua bay lại, đầy cả phòng.

Còn khổ hơn cả bàn ghế, là Trương Kim Đình.

Người khác ai cũng né được, còn y thì đã bị đánh một hồi đi không nổi, chỉ còn nước nằm yên đó thở dốc.

Người ta đang đánh nhau, y nằm đó ăn đòn, chân ghế, chân bàn, chén đĩa đổ bể đều nhắm vào người y dích vào, y thở chẳng muốn ra hơi.

Đinh Hỷ cười, Tây Môn Thắng thì chau mày.

Lấy thân phận và võ công của Đặng Định Hầu, đáng lý ra y không nên đánh nhau với người khác như vậy, Tây Môn Thắng cũng chưa từng thấy y đánh nhau như vậy bao giờ.

Thật tình, đây không phải là võ lâm cao thủ đang tương tranh với nhau, mà là hai tên vô lại trong ngõ hẻm đang giành giật cắn xé nhau vì một con điếm.

Bỗng nghe "bình" lên một tiếng, một tiếng hét vang lên, hai bóng người nhập lại rồi phân ra, một người đụng vào bức tường, người thì búng người lên cao, rồi từ từ hạ xuống mặt đất.

Người bị đụng vào tường lại là Đặng Định Hầu.

Y trượt trên tường xuống, đứng dựa vào đó, thở dốc một hồi.

Tiểu Mã thì đứng đó rất bình ổn, trừng cặp mắt tròn xoe nhìn y.

Gã thanh niên trẻ tuổi "phần nộ" này không lẽ đã đánh bại Thần Quyền Tiểu Gia Cát nổi danh lâu năm đây sao?

Đặng Định Hầu thở phào một hơi, bỗng nhiên cười lớn, nói:

- Tốt lắm, đả lắm, ba mươi năm nay, ta chưa bao giờ được đánh một trận đả đòi như hôm nay.

Tiểu Mã lại trừng trừng nhìn y cả nửa ngày, rồi mới nói dần từng tiếng một:

- Được, hảo tiểu tử, cho là ngươi được lắm đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi phục chưa?

Tiểu Mã cắn chặt răng, muốn nói, nhưng vừa mở miệng, đã phun ra một búng máu tươi.

Nhưng y vẫn còn đứng vững như trời trồng ở đó, cặp mắt còn mở tròn xoe, chưa chịu ngã âm xuống.

Đặng Định Hầu thở ra một hơi, nói:

- Gã này bị ăn hai quyền của ta, xương sườn bị gãy mất ba cái, còn đứng đó chưa ngã, ta thật bội phục ngươi.

Tiểu Mã cắn chặt hàm răng, hít vào một hơi thật dài, nói:

- Ngươi khỏi cần phục ta, ta đánh không lại ngươi.

Đặng Định Hầu nói:

- Tốt, đánh không lại người khác cũng chẳng có gì là mất mặt, nhận mình thua mới là chuyện không dễ dàng.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng có ngày ta sẽ đánh ngươi bò dậy không nổi.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chờ.

Tiểu Mã nói:

- Bây giờ ngươi muốn gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta muốn ngươi đi theo ta.

Tiểu Mã nói:

- Đi thì đi.

Muốn đi là đi.

Muốn chém đầu cũng chẳng thềm chau mày, huống gì là đi?

Đinh Hỷ vỗ vào vai Liễu Mã mấy cái, mỉm cười nói:

- Hào huynh đệ, chúng ta đi một lượt với y.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi chẳng muốn hỏi ta đem các ngươi đi đâu sao?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Chúng ta đã chịu đi theo ngươi, dầu sôi lửa bỏng cũng theo vào, còn hỏi gì nữa?

x X x

Nơi đây là một khách sạn, khách sạn quả thật bị bọn tiêu khách trong Ngũ Khuyển tiêu cuộc bao vây kín mít.

Một cỗ xe lớn màu đen đang đậu ở ngoài cổng, gã đánh xe đang cầm roi đợi sẵn ở đó.

Bọn họ đã tính đúng Đinh Hỷ và Tiểu Mã nhất định không thể chạy đi đâu được.

Đinh Hỷ và Tiểu Mã cũng không có vẻ gì muốn chạy, khệnh khạng bước ra, leo lên xe ngồi, làm như là khách do Đặng Định Hầu mời đi ăn tiệc vậy.

Tây Môn Thắng này giờ vẫn làm làm lì lì, Đặng Định Hầu thì cứ nhìn chăm chú vào Đinh Hỷ, cho đến lúc mọi người vào xe hết rồi, xe đã chạy, y mới thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Được, được lắm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người đang nói ta?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Ta vốn không ngờ tới, người cũng có vẻ được lắm.

Đinh Hỷ cười cười, nói:

- Thật ra, không chừng ta cũng chẳng phải như người tưởng tượng.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít ra, người rất dũng cảm nhận thua.

Đinh Hỷ nói:

- Ta nhận thua, bởi vì ta phát giác ra mình phạm một lỗi lầm đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Đáng lý ra ta phải biết người nhất định sẽ lại chỗ Trương Kim Đình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người biết ta muốn giết bỏ mấy món đồ này ra cho nhanh, mà người ăn được món đồ này, chỉ có Trương Kim Đình.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Tên vương bát họ Trương kia là một đứa tạp chủng đem mẹ mình ra bán chỉ vì năm lượng bạc.

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Hẳn quả thật là một đứa tạp chủng.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Còn người thì sao?

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ít nhất ta còn dám lấy quyền ta đấm quyền người.

Tiểu Mã chỉ còn nước đồng ý:

- Chuyện đó, quả thật người so với những đứa tạp chủng khác mạnh hơn nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Dưới mắt người, những người bảo tiêu e chẳng có ai không phải tạp chủng?

Tiểu Mã nói:

- Nhất là năm đứa các người.

Đặng Định Hầu nói:

- Vậy thì người sắp gặp thêm một người nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Ai?

Quy Đông Cảnh tuổi tác không già như người ta tưởng tượng, tối đa y chỉ có ba mươi lăm tuổi.

x X x

Người nào gặp y lần đầu tiên, nhất định sẽ thấy cái miệng của y trước.

Cái miệng của y cũng không có gì đặc biệt, có điều, biểu tình lại rất đa dạng, có lúc trề xuống, có lúc chu ra, có lúc cong cớn, có lúc còn làm những dáng điệu không ai tưởng tượng được.

Những dáng điệu đó không có gì là khả ái, nhưng cũng không đáng ghét, chắc chắn là, chưa có ai có cái kiểu giống như y vậy.

Đây cũng chỉ là một điểm kỳ quái thứ nhất của y.

Gương mặt của y xem ra hình như hình vuông, hàm râu vừa cứng vừa rậm, nhưng lại được cạo rất sạch sẽ.

Người trong giang hồ để râu nhiều hơn là cạo râu, do đó, có thể nói, đó là một điểm kỳ quái thứ hai của y.

Người của y xem ra cũng hình vuông, thân hình vuông, chân tay vuông, toàn thân trừ cái rún ra, rất có thể chỗ nào cũng vuông.

Đây là điểm kỳ quái thứ ba của y.

Y không những là một tay đại hào tiêu cuộc ở Trung nguyên, mà cũng là tay cự phú dật vãi ở lưỡng hà, gia tài đồ sộ, có thể nói là số một trong bọn anh em của y, nhưng y xem ra không giống vậy tí nào, xem ra y có vẻ là một người làm ăn không có tí đầu óc lớn lao cho lắm.

Thật ra, đầu não của y vận động không kém gì ai, có thể để người khác đi làm chuyện đó, y sẽ không làm, có thể đáp ứng được chuyện gì, y không hề từ chối.

Nếu gặp chuyện không đáp ứng được, y sẽ nói hai tiếng "không được", rất nhanh nhẹn gọn ghẽ. Y nói ra kiên quyết còn hơn ai, nhất định không để cho ai hiểu lầm, dù người lại cầu xin là anh em họ hàng, cũng không ngoại lệ.

Tuy y có bao nhiêu đó điều kỳ quái, nhưng bất cứ ai gặp y, đều cho rằng, y là người thành thật, rất có nghĩa khí.

Hạng người ấy phải chăng là biểu tượng của một người rất thành công?

Vì vậy, y cũng giống như bao nhiêu người thành công khác, cũng có nhược điểm của y ... đàn bà.

Nơi đây không có đàn bà.

Ở Chấn Oai tiêu cuộc, phía trong ra tới phía ngoài, không có chỗ nào có đàn bà.

Quy Đông Cảnh kiên trì phải giữ như vậy.

Đàn bà là nhược điểm của y, là món ngon của y, là niềm vui thú của y, nhất định không thể là sự nghiệp của y.

Chuyện đàn ông, nhất định không thể đụng tới đàn bà ... đây chính là nguyên tắc y vẫn luôn luôn giữ.

Đinh Hỷ vừa gặp y, lập tức biết ngay, người này còn khó đối phó hơn tất cả những ai khác.

Không chừng cái nhìn của Quy Đông Cảnh đối với người trẻ tuổi cũng đồng dạng, vì vậy, y nhìn đăm đăm vào Đinh Hỷ.

Đình Hỷ cười ruồi, nói:

- Khỏe chứ?

Quy Đông Cảnh cũng cười cười, nói:

- Người có phải là tên Đình Hỷ ai ai cũng thích không?

Đình Hỷ đáp:

- Chính là ta.

Quy Đông Cảnh nói:

- Xem ra quả thật người làm cho ai cũng thích.

Tiểu Mã bỗng nhiên hỏi:

- Người là lão Quy?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta họ Quy.

Tiểu Mã nói:

- Người rõ ràng là một con rùa đen, tại sao lại cứ bắt mình làm chó?

Quy Đông Cảnh chẳng những không tức giận, y còn cười, cười lớn lên:

- Nói thật hay, thưởng cho đây.

Đặng Định Hầu mỉm cười hỏi:

- Ông tính thưởng cho y gì đó?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Rượu.

Rượu ngon, và cũng là rượu mạnh.

Rượu ngon không phải thưởng thường đều là rượu mạnh sao?

Quy Đông Cảnh là người có tử lượng, Tây Môn Thắng cũng là người có tử lượng, Đặng

Định Hầu dĩ nhiên lại càng quá.

Ba người ngồi đó bồi bạn Đình Hỷ và Tiểu Mã uống rượu, làm như quả thật mời bọn họ lại ăn tiệc.

Uống tới ly thứ sáu, Đình Hỷ bỗng nhiên đặt ly rượu xuống bàn, hỏi:

- Dĩ nhiên các người đã biết cướp tiêu ba lần trước đều là bọn ta?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bọn ta đều biết Đình Hỷ làm người ta mê thích, còn được gọi là Đình Hỷ thông minh.

Đình Hỷ hỏi:

- Dĩ nhiên các người cũng biết bọn ta chuyên môn đi cướp hàng của Khai Hoa Ngũ Khuyển tiêu cục?

Đặng Định Hầu đáp:

- Ừ.

Đình Hỷ nhìn nhìn ba người bọn họ, hỏi:

- Các người có chứng có tật gì không?

Đặng Định Hầu đáp:

- Không.

Đình Hỷ hỏi:

- Cũng không bị điên?

Đặng Định Hầu đáp:

- Cũng không.

Đình Hỷ hỏi:

- Các ngươi không bị khùng, cũng không bị điên, bọn ta cướp tiêu của các ngươi ba lần, tại sao các ngươi lại đi mời bọn ta uống rượu?

Quy Đông Cảnh cũng đang nhìn y lom lom, bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi có bao giờ bị ai gạt chưa?

Đình Hỷ đáp:

- Bất kỳ người nào cũng đều không khỏi bị gạt một lần, ta cũng là người.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Ngươi bị gạt lúc nào?

Đình Hỷ đáp:

- Lúc ta còn mười hai tuổi.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Năm nay ngươi bao nhiêu?

Đình Hỷ đáp:

- Hai mươi mốt.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Mười năm nay, ngươi không hề bị ai gạt sao?

Đình Hỷ đáp:

- Không hề.

Quy Đông Cảnh chăm chú nhìn y, không nói gì nữa.

Đình Hỷ cười nói:

- Ta bị người ta gạt một lần đã quá đủ.

Quy Đông Cảnh lại nhìn y lom lom cả nửa ngày, bỗng nhiên cười lớn nói:

- Đã vậy, tốt nhất bọn ta cũng không cần phải gạt ngươi thêm làm gì.

Đình Hỷ nói:

- Tốt nhất là vậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vì vậy bọn ta tốt nhất nên nói thật với nhau.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vậy thì ta cho ngươi biết, bọn ta mời ngươi uống rượu, bởi vì bọn ta muốn đồ cho ngươi say.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Bởi vì bọn ta muốn ngươi thổ lộ một chuyện.

Đình Hỷ hỏi:

- Chuyện gì?

Quy Đông Cảnh nói:

- Bọn ta đi chuyển tiêu này, đường xá nhật trình nơi chốn nhận tiêu đều bí mật. Ngay cả đồ hàng hoá bọn ta đem theo cũng bí mật.

Đình Hỷ nói:

- Ta biết.
Quy Đông Cảnh nói:
- Bí mật này đáng lý ra người không thể nào biết được, nhưng người lại biết.
Đình Hỷ mỉm cười.
Quy Đông Cảnh hỏi:
- Ai đem bí mật nói cho người biết?
Đình Hỷ hỏi:
- Các người muốn ta thổ lộ một chuyện, chính là chuyện này chăng?
Quy Đông Cảnh đáp:
- Chỉ có chuyện đó thôi.
Đình Hỷ hỏi:
- Các người cho là ta uống rượu xong sẽ thổ lộ ra sao?
Quy Đông Cảnh đáp:
- Uống say nói thật, người say rượu, đại khái khó giữ bí mật.
Đình Hỷ nói:
- Có điều lần này các người lắm.
Quy Đông Cảnh hỏi:
- Sao?
Đình Hỷ nói:
- Ta uống rượu say rồi, chỉ làm một chuyện.
Quy Đông Cảnh hỏi:
- Chuyện gì?
Đình Hỷ nói:
- Ngủ.
Quy Đông Cảnh bật cười, nói:
- Cái tật đó, không khác gì ta lắm.
Đình Hỷ nói:
- Chỉ khác có một điểm.
Quy Đông Cảnh hỏi:
- Điểm gì?
Đình Hỷ nói:
- Người muốn tìm đàn bà ngủ chung, ta chỉ một mình mình ngủ, không những vậy, đã ngủ là ngủ như heo chết, kèn trống inh ỏi cũng chẳng tỉnh dậy.
Quy Đông Cảnh nói:
- Vì vậy, người say rượu rồi, không nói thật mà cũng chẳng nói dối.
Đình Hỷ nói:
- Không sai tý nào.
Quy Đông Cảnh hỏi:
- Bọn ta có cách nào cho người nói thật không?
Đình Hỷ đáp:
- Có.
Quy Đông Cảnh hỏi:
- Cách nào?

Đình Hỷ đáp:

- Cách đó các ngươi đã dùng qua.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Sao?

Đình Hỷ nói:

- Người khác nói thật với ta, ta cũng nhất định nói thật với họ.

Y mỉm cười, vỗ vào vai Quy Đông Cảnh nói:

- Nãy giờ ngươi nói thật với ta, nhất định ngươi quá hiểu, muốn người khác thành thực với ngươi, chỉ có cách trước hết phải thành thực với người ta. Trước giờ ta vẫn không sao hiểu được, tại sao vận khí của ngươi tốt thế, lúc nào cũng có phúc tinh chiếu mạng, bây giờ ta mới biết, vận khí của ngươi từ đâu ra.

Vận khí tự nhiên không phải từ trên trời xuống.

Quy Đông Cảnh cười lớn nói:

- Ta là người thô thiển, ta không hiểu những thứ đạo lý đó, có điều, ta cũng hiểu được một điều.

Đình Hỷ hỏi:

- Ngươi biết ta sắp nói thật cho ngươi nghe?

Quy Đông Cảnh gật gật đầu, nói:

- Vì vậy ta đang chuẩn bị nghe đây.

Đình Hỷ nói:

- Người nói bí mật ấy cho bọn ta nghe là ...

- Một người chết.

Trong sảnh đường của Chân Oai tiêu cục, bỗng nhiên chẳng có tiếng động gì, Quy Đông Cảnh, Đặng Định Hầu, Tây Môn Thắng, ba người đang vênh mặt lên.

Bọn họ trừng mắt nhìn chăm chú vào Đình Hỷ.

Chỉ có một mình Đình Hỷ còn đang cười, vẫn cái kiểu cười làm người ta mê thích.

Y bỗng nhiên phát giác ra, lúc Quy Đông Cảnh không cười, dáng điệu trông rất dễ sợ, rất khó nhìn, làm như đã biến thành một người nào khác.

Quy Đông Cảnh cười nhạt hỏi:

- Ngươi đang nói thật?

Đình Hỷ nói:

- Người đó lúc trước còn sống, nhưng hiện giờ quả thật là người chết.

Đặng Định Hầu giành hỏi:

- Ai giết hắn?

Đình Hỷ đáp:

- Ta.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hắn nói cho ngươi biết bí mật của bọn ta, ngươi lại đi giết hắn?

Đình Hỷ đáp:

- Ta không giết hắn không được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ đáp:

- Bởi vì đó là một trong những điều kiện bọn ta đã giao ước với nhau.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Giao ước gì?

Đình Hỷ đáp:

- Ba tháng trước, có người gửi thư lại, nói rằng, y có thể nói bí mật của các người cho ta nghe, với điều kiện là, ta cướp tiêu xong, chia cho y ba phần, nếu ta chịu theo điều kiện, lập tức phải giết ngay người giao thư để bịt miệng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người chịu điều kiện của hấn?

Đình Hỷ gật gù đầu, nói:

- Vì vậy, sau đó không lâu, lại có người đem phong thư thứ hai lại.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trong thư có phải nói cho người biết, bí mật chuyện bọn ta từ Khai Phong đem hàng tới kinh thành?

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy người dự định kế hoạch cướp chuyển hàng đó?

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên trước hết ta còn phải giết người đưa thư bịt miệng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người cướp xong chuyển đó, có phải đã chia ba phần cho người viết lá thư đó không?

Đình Hỷ nói:

- Tuy ta có chỗ không nguyện ý lắm, nhưng vì làm ăn lâu dài, đành phải theo đó mà làm.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người làm cách nào đưa hàng cho hấn?

Đình Hỷ nói:

- Ta cướp xong hàng hóa, y sai người đem một lá thư nữa lại, đòi phần của y, đem đến chỗ y đã chỉ định, đem lại xong, lập tức phải bỏ đi, nếu còn đứng đó nhìn trộm, sẽ chẳng còn làm ăn gì kỳ tới nữa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy người không nghe lời không được?

Đình Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy, cho đến bây giờ, người còn chưa thấy mặt thật của y như thế nào?

Đình Hỷ nói:

- Thậm chí y là nam là nữ, già hay trẻ, ta cũng còn không biết.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Từ đó đến giờ, có phải y đã gửi cho người sáu bức thư?

Đình Hỷ cười nói:

- Người quả thật biết tính toán.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Bao nhiêu người đưa thơ, đều bị người giết sạch bịt miệng?

Đinh Hỷ nói:

- Tuy không phải chính tay ta giết bọn họ, nhưng bọn họ quả thật vì ta mà chết.

Quy Đông Cảnh nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Người đừng nhìn ta làm gì, bọn đó chẳng đáng cho ta giết đâu.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu loang loáng, y nói:

- Xem ra, người gửi thơ cho các người, không những biết bọn ta làm gì, bọn ta ở đâu cũng rành rẽ như trong lòng bàn tay.

Đinh Hỷ nói:

- Bọn ta vốn hôm nay rà mai kia đó, không ở nơi nào cố định, có điều, bất kỳ bọn ta đi đâu, thơ của y đều không bao giờ tới trật chỗ.

Đặng Định Hầu chau mày lại, thật tình y nghĩ không ra nhân vật thần bí này là ai.

Quy Đông Cảnh và Tây Môn Thắng dĩ nhiên cũng đoán không ra.

Đinh Hỷ cười nói:

- Bọn ta biết, cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi, vì vậy, các người mời ta uống rượu nhiều thế này, thật tình cũng uống lắm ...

Đặng Định Hầu bỗng nhiên ngắt lời y, nói:

- Ít nhất người biết một điều bọn ta không biết.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên, nhất định người biết sáu người đó chôn tại nơi đâu.

Đinh Hỷ thừa nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn có sáu lá thơ.

Đinh Hỷ nói:

- Thơ cũng nằm chung với người chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ở đâu?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Không lẽ người còn muốn đi xem mặt bọn họ?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Người lão luyện giang hồ đều biết rằng, người chết có lúc cũng tiết lộ bí mật người còn sống không biết.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người muốn ta đem người lại đó?

Ánh mắt của Đặng Định Hầu sáng rực, nhìn thẳng vào y, hỏi:

- Không lẽ người không chịu?

Đinh Hỷ bật cười, nói:

- Ai nói ta không chịu, chẳng qua ...

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng qua làm sao?

Đình Hỷ mỉm cười nói:

- Ta sợ rằng, dù ta có chịu đem các người lại đó, các người cũng chẳng dám.

Đặng Định Hầu cũng mỉm cười, hỏi:

- Nơi đó không lẽ là long đàm hồ huyết sao?

Đình Hỷ hững hờ cười nói:

- Tuy không phải là long đàm, nhưng cũng là hồ huyết.

Đặng Định Hầu mỉm cười hỏi:

- Nơi đó quả thật có hồ sao?

Đình Hỷ cười nói:

- Không những có hồ, mà là thứ hồ quái.

Đặng Định Hầu thất thanh hỏi:

- Ngạ Hồ Cương?

Đình Hỷ cười lớn nói:

- Đúng vậy, chính là Ngạ Hồ Cương.

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh hẳn, bởi vì mọi người ai ai cũng biết, Ngạ Hồ Cương là một nơi nguy hiểm đáng sợ vô cùng.

Nghe nói đại giang ra tới phía bắc, hai bên Hoàng Hà, bao nhiêu nhân vật đáng sợ nhất của hắc đạo, cơ hồ toàn bộ đều tập trung ở Ngạ Hồ Cương.

Bởi vì bọn họ đang dự định kê hoạch tổ chức một liên minh chống lại với Khai Hoa Ngũ Khuyển tiêu cực.

Người trong Khai Hoa Ngũ Khuyển lại đó, có khác gì đem lợn béo lại dâng, có khác gì thiêu thân đâm đầu vào bóng đèn.

Gương mặt của Tây Môn Thắng xem ra còn không lộ vẻ biểu tình gì, nhưng đồng tử đã thu nhỏ lại.

Quy Đông Cảnh đã đứng dậy chấp tay ra sau lưng tản bộ lòng vòng chung quanh bàn.

Đặng Định Hầu đưa ly rượu lên, tính uống cạn, mới phát giác ra đó là ly không.

Đình Hỷ nhìn bọn họ, nhẩn nha nói:

- Chỉ cần các vị thật tình dám lại, muốn ta đem đi lúc nào cũng được.

Quy Đông Cảnh bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Không phải là bọn ta không dám đi, chỉ là không cần phải đi.

Đình Hỷ hỏi:

- Không cần phải đi?

Quy Đông Cảnh nói:

- Đối với người chết, trước giờ ta không có hứng thú gì cho lắm, bất kể là nam hay nữ đều vậy cả.

Tây Môn Thắng nói:

- Ta ...

Quy Đông Cảnh bước lại vỗ vào vai y, nói:

- Không những ông không cần phải đi, còn đi không được.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Tại sao?

Quy Đông Cảnh nói:

- Bởi vì, bọn ta ở đây mới nhận được một món hàng lớn, sáng mai lập tức phải khởi hành.

Y vỗ mạnh vào vai Tây Môn Thắng, cười nói:

- Cái tiêu cục này toàn dựa vào ông, ông đi, ta biết làm sao đây?

Đặng Định Hầu bỗng nhiên bật người dậy:

- Ta đi được.

Hào kiệt giang hồ giải tù phạm, trước giờ không phải dùng đến còng chân còng tay.

Bởi vì bọn họ dùng một cách còn tốt hơn ... điếm huyết.

Thủ pháp điếm huyết có nặng có nhẹ, bộ vị cũng có chỗ nặng chỗ nhẹ, nặng có thể làm người ta chết được, nhẹ thì làm cho người ta mất tự do hành động.

Bất kể là nặng hay nhẹ, ai bị điếm trúng huyết đạo, đều cảm thấy mùi vị không dễ chịu tí nào.

Tiểu Mã đang nếm phải mùi vị không dễ chịu tí nào đó.

Y muốn mắng người, nhưng mở miệng không ra, muốn vung quyền, nhưng cất tay lên không nổi, cả người y như bị một sợi dây thừng buộc chặt cứng, ngay cả huyết mạch cũng bị bó lại. Cả người y như muốn nổ tung.

Đặng Định Hầu nhìn y mỉm cười nói:

- Đây có phải là lần đầu ngươi bị điếm huyết đạo không?

Tiểu Mã cắn chặt răng, hận không cắn được y một miếng.

- Cái tên rùa đen này đã biết mình không mở miệng ra được, còn hỏi làm quái gì?

Đặng Định Hầu lại cười nói:

- Ta xem có vẻ vậy đấy, bởi vì hiện giờ ngươi có vẻ khó chịu lắm, không những vậy còn tức giận nữa, đợi ngươi thành thói quen rồi, sẽ thấy thoải mái thôi.

Tiểu Mã hận không cắn đứt được cái mũi của y ra.

Bất cứ chuyện gì cũng làm thành thói quen được, chuyện này, chỉ một lần là đã quá nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Người điếm huyết ngươi là Tây Môn Thắng, các ngươi cũng nên biết, thủ pháp điếm huyết và đả huyết của y, có thể nói là đệ nhất Trung nguyên, người khác không ai giải nổi.

Y bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- May mà ta cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là môn hạ chùa Thiếu Lâm.

Đệ tử chùa Thiếu Lâm lấy từ bi làm gốc, cứu cánh là phổ độ chúng sinh, cứu khổ cứu nạn.

Vì vậy, môn hạ chùa Thiếu Lâm tuy thủ pháp điếm huyết không cao minh, thủ pháp giải huyết của các môn phái thứ nào cũng rành rọt.

Thiếu Lâm vốn là nguồn gốc của võ học thiên hạ.

Đặng Định Hầu lại nói:

- Chắc các ngươi không tin ta sẽ giải huyết cho các ngươi, bởi vì ta thật tình không phải là đối thủ của hai người hợp lại, tay chân các ngươi vừa tự do, không chừng ta sẽ bị khổ đến nơi.

Tiểu Mã quả thật không tin, ngàn lần vạn lần không tin.

Có điều đúng lúc y đang nghĩ đến chuyện cắn lão rùa đen một cái, Đặng Định Hầu lại đi giải khai huyết đạo của bọn họ.

Định Hỷ vẫn còn bất động ở đó, yên lặng nhìn nhìn y.

Tiểu Mã cũng không động dậy, người khác vừa giải khai huyết đạo cho y, hiển nhiên y không thể lập tức lại động tay động chân.

Nhưng y nhin không nổi bèn hỏi:

- Ngươi làm vậy là có ý gì?

Đặng Định Hầu hững hờ nói:

- Chẳng làm gì cả, chẳng qua một mình buồn buồn, lấy các ngươi ra làm trò thế thôi.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Ngươi không tính để bọn ta đánh nát xương ra chứ?

Đặng Định Hầu cười hỏi lại:

- Các ngươi là hạng người như vậy?

Tiểu Mã nói không ra lời.

Bọn họ quả thật không phải là hạng người như vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Các ngươi là cường đạo, không chừng cũng có giết người, không chừng cũng có tranh cướp, nhưng ta biết, các ngươi không chịu đi làm chuyện nói xong nước lòi, vong ân phụ nghĩa.

Y mỉm cười, nhìn nhìn Đinh Hỷ, nói:

- Ta cũng biết, ngươi đã bằng lòng đưa ta lại chỗ mấy người chết và phong thơ, thì ngươi nhất định sẽ làm cho bằng được.

Tiểu Mã trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên thở ra, lẩm bẩm:

- Xem ra, lão tiểu tử này có biện pháp đối phó người khác.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Xem ra không phải chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Đặng Định Hầu cười lớn.

Hiện tại, bọn họ đang ngồi trên cỗ xe ngựa của Quy Đông Cảnh.

Quy Đông Cảnh ăn mặc không chọn lựa lắm, nhưng ngoài đàn bà ra, y còn rất kỹ chuyện xe cộ.

Xe của y, mãi mãi là thứ xe thoải mái nhất, hào hoa nhất, dự bị đâu ra đó nhất.

Đặng Định Hầu vừa cười lớn, vừa mở một cái cửa nhỏ kín trong góc, lấy ra một vò rượu.

Vò rượu ấy dĩ nhiên là vò rượu ngon.

Đặng Định Hầu chặt bay nắp vò, lập tức có một mùi rượu thơm ngát bay ra đầy mũi.

Tiểu Mã lập tức hỏi:

- Đây là loại Đại Khúc ở Thiểm Châu?

Tuy y không thích lấy mắt nhìn, lấy tai nghe, lỗ mũi của y lại rất linh, nhất là đối với rượu.

Đặng Định Hầu nói:

- Đường xa tịch mịch, rượu có thể quên ưu, chúng ta làm hai ly được chăng?

Tiểu Mã nói:

- Tốt.

Đinh Hỷ nói:

- Không tốt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ đáp:

- Ta uống rượu không những phải đúng người, đúng rượu, còn đúng chỗ nữa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Gần đây còn có nơi nào hợp khẩu vị của ngươi?

Đinh Hỷ nói:

- Hạnh Hoa Thôn.

*Thanh Minh thời tiết vũ phân phân
Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn
Tá vấn tửu gia hà xứ hữu
Mục đồng dao chỉ Hạnh Hoa thôn*

Dịch thơ:

*Thời tiết Thanh Minh, mưa lất phất.
Người đi trên đường muốn tẻ tái hồn
Xin hỏi quán rượu ở đâu có
Mục đồng chỉ Hạnh Hoa thôn ở đằng xa*

Đây là một bài thơ nhà nhà đều thuộc lòng, cơ hồ mỗi nơi đều có người đang ngồi ngâm nga.

Vì vậy mỗi nơi đều có một chỗ tên là Hạnh Hoa thôn.

Hạnh Hoa thôn ở nơi đây nằm ở chân một dãy núi, trong một khu rừng phong còn chưa bị sắc thu nhuộm đỏ, tại một nơi thanh vắng, bên cây cầu nhỏ bắc qua con lạch.

Không có hoa hạnh, thậm chí ngay cả một đóa hoa cũng không thấy.

Nhưng quán rượu này quả thật có tên là Hạnh Hoa thôn.

Hạnh Hoa thôn là một quán rượu nhỏ, phía trước có một lan can nhỏ, có một sân nhỏ, bên trong là một gian nhà nhỏ, một cái sảnh đường nhỏ, đứng bán rượu, là một người đàn bà cặp mắt nhỏ nhỏ, cái mũi nhỏ nhỏ, cái miệng nhỏ nhỏ.

Chỉ tiếc là tuổi tác của bà ta không còn nhỏ, bất kỳ ai cũng nhận ra, bà ta ít nhất cũng sáu chục tuổi.

Bà già sáu chục tuổi đi đâu cũng thấy.

Có điều bà già sáu chục tuổi này, còn mặc cái quần sặc sỡ có hoa màu đỏ, trên mặt còn có thoa một lớp phấn, móng tay còn đánh màu hồng hồng, chưa chắc ai đã có cơ hội gặp qua.

Đình Hỷ vừa bước qua sân, bà ta đã chạy từ trong nhà ra, như một con gà nhỏ "lão làng" vậy, xà vào lòng Đình Hỷ.

Đặng Định Hầu nhìn muốn ngăn cả người ra, cho đến lúc Đình Hỷ giới thiệu:

- Đây là bà chủ của Hạnh Hoa Thôn.

Đặng Định Hầu mới gượng cười cất tiếng chào hỏi.

Y bỗng nhiên phát hiện cái gã Đình Hỷ thông minh này, về phương diện chọn lựa bạn gái, thật tình có chỗ không được thông minh.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông có nghe qua cái tên Hồng Hạnh Hoa bao giờ chưa?

Đặng Định Hầu đáp:

- Chưa.

Không phải là y không biết nói dối, cũng không phải là không biết nói dối trước mặt đàn bà, chẳng qua, bởi vì người đàn bà này già quá.

Đình Hỷ cười nói:

- Ông chưa nghe tới cái tên này bao giờ, chỉ có hai lý do.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao?

Đình Hỷ nói:

- Nếu không phải vì ông quá thật thà, thì chắc vì ông quá trẻ trung.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi ... tôi không thật thà lắm.

Y lại nói thật lần nữa.

Bởi vì đứng trước mặt người đàn bà này, y cảm thấy mình thật tình còn trẻ lắm. Gần hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên y có cảm giác như vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu ông sinh sớm đi vài năm, ông sẽ biết chung quanh thành Bảo Định tám trăm dặm, người đàn bà nổi danh nhất ở đây là ai.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước cười khở.

Thật tình y không dám tin bà già trước mặt mình đây là một kẻ danh tiếng từng làm điên đảo thần hồn chúng sinh.

Cái vị "danh nhân" này còn đang nhìn y cười duyên, như một cô thiếu nữ.

Đặng Định Hầu nhìn không nổi mở miệng hỏi:

- Cái vị cô nương Hồng Hạnh Hoa này là bạn thân của ông?

Đinh Hỷ nói:

- Không thể xem là bạn thân.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là người tình của ông?

Đinh Hỷ nói:

- Cũng không thể xem là người tình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì bà ta rốt cuộc là gì của ông?

Đinh Hỷ nói:

- Bà là tổ mẫu của tôi.

Đặng Định Hầu đàn mặt ra.

Nếu y đang cưỡi ngựa, nhất định sẽ té lộn cù mèo trên lưng ngựa xuống, nếu y đang uống rượu, nhất định sẽ bị sặc ngay vào cổ họng.

Hiện tại, tuy y không uống rượu, cũng không cưỡi ngựa, biểu tình trên gương mặt y giống như đã lộn bảy tám vòng, cổ họng đang sặc sụa đầy những rượu.

Hồng Hạnh Hoa lấy một tay ôm bụng, cười gập cả lưng lại.

Bà ta cười ha hả, chỉ vào Đặng Định Hầu, hỏi:

- Người này là ai?

Đinh Hỷ nói:

- Y tên là Thân Quyền Tiểu Gia Cát.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Là một trong bọn Ngũ Khuyển Khai Hoa?

Đinh Hỷ đáp:

- Ừ.

Nụ cười trên mặt của Hồng Hạnh Hoa bỗng nhiên không còn thấy đâu, bà ta xoay ngược tay tát cho Đinh Hỷ một cái bạt tai, tát thật mạnh.

Đinh Hỷ vẫn còn đang cười.

Hồng Hạnh Hoa lại tát thêm cho y một cái nữa, lớn tiếng hỏi:

- Người đi kết bạn với hạng người như thế này hồi nào?

Đình Hỷ nói:

- Trước giờ cháu chưa bao giờ gặp y.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Y không phải là bạn của người?

Đình Hỷ nói:

- Cháu cũng không phải là bạn của ông ta.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Người là gì của y?

Đình Hỷ nói:

- Tù nhân.

Hồng Hạnh Hoa nhìn lên nhìn xuống một hồi, hỏi:

- Người cũng có lúc bị tóm sao?

Đình Hỷ lại thở ra, cười khỏ nói:

- Người có lúc bị lỡ tay, ngựa có lúc bị trật đế.

Hồng Hạnh Hoa hừ lên một tiếng, bỗng nhiên đánh một quyền vào bụng y, tức giận mắng lên:

- Cái tên vương bát đản thật không ra gì.

Đình Hỷ chỉ cười cười.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người đã làm tù nhân của y, còn lại đây làm gì?

Đình Hỷ nói:

- Lại uống rượu.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Cút ngay.

Đình Hỷ nói:

- Chúng cháu lại đây chiêu cố quán rượu, dù bà là tổ mẫu, cũng không nên đuổi cháu đi như thế.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Ta bảo người cút, chỉ vì người là cháu ta.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Hồng Hạnh Hoa liếc mắt vào trong nhà, nói:

- Ta bảo người cút, tốt nhất người cút cho mau.

Đình Hỷ đảo quanh trông mắt, nói:

- Không lẽ trong đó có người cháu gặp không được sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Không phải người.

Đình Hỷ hỏi:

- Không phải người?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Trong nhà chẳng có ai cả.

Đình Hỷ hỏi:

- Trong nhà có gì?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Có một cây thương.

Đình Hỷ hỏi:

- Thương? Cây thương ra làm sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Bá Vương thương.

x X x

Bá Vương.

Sức xô đẩy núi sông, khí thế át thiên hạ.

Thương.

Tổ của binh khí là thương.

Thương cũng có nhiều loại, có Hồng Lô thương, có Câu Liêm thương, có Đoản thương.

Có Song thương, còn có Luyện Tử thương.

Cây thương này là Bá Vương thương.

Bá Vương thương dài một trượng bảy thước ba phân, nặng bảy mươi ba cân sáu lạng ba tiền.

Bá Vương thương mũi làm bằng thuần cương, cán thương cũng làm bằng thuần cương.

Bá Vương thương mà đâm vào người nào, chắc chắn la chết không nghi ngờ gì được, dù cán thương chỉ đập vào người thôi, cũng đủ mưa máu ra năm đầu.

Thậm chí trong giang hồ ít có người thấy qua Bá Vương thương.

Nhưng trong giang hồ, ai ai cũng biết, trong bảy thứ binh khí bá đạo nhất, Bá Vương thương là một.

Bá Vương thương độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Hiện tại, cây Bá Vương thương đang nằm trên bàn trước mắt Đình Hỷ.

Tuy Hạnh Hoa Thôn còn có tên là quán rượu nhỏ Bất Túy Bất Quy, nơi đây cũng không nhỏ lắm, ba cái bàn dựa vào tường đã được kéo vào lại với nhau, trên mặt có trải tấm nỉ màu đỏ, còn có điểm chuyết hoa tươi.

Cây thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân này, được lau chùi bóng loáng hằng ngày, chiếu ánh sáng lấp lánh rực rỡ, càng hiển lộ vẻ tôn quý, vừa mỹ lệ, như một nữ thân vừa đẹp tuyệt trần vừa kiêu ngạo, đang nằm nơi đó nhìn người ta lại sùng bái.

Đình Hỷ bước lại, rờ rờ vào tấm nỉ, ngửi ngửi những đóa hoa tươi, thở ra nhẹ nhẹ một hơi, lẩm bẫm:

- Xem ra cây thương này còn thoải mái hơn cả ai.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nhìn y, lạnh lùng nói:

- Bởi vì nó còn hữu dụng hơn nhiều người lắm.

Đình Hỷ trừng mắt lên một cái, cười nói:

- Ý của bà là, nó còn hữu dụng hơn cháu phải không?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Hừ.

Đình Hỷ nói:

- Nó có biết đâm lung cho bà không? Có biết rút cho bà một ly trà không?

Hồng Hạnh Hoa tuy còn muốn vênh mặt lên, nhưng nhin không nổi cũng đã bật cười. Lúc bà ta cười, cặp mắt đang mơ màng như dây núi xa xa, bỗng biến thành sáng rực trẻ trung đến bất ngờ.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, Đặng Định Hầu cơ hồ quên mất bà ta là người đàn bà đã sáu bảy chục tuổi.

Đình Hỷ vỗ vỗ vào cán thương bóng loáng, nói:

- Bất kể người thoải mái thế nào, ta cũng chẳng thềm ngưỡng mộ người.

Y lại trở về chỗ ngồi, rót ra một ly rượu uống cạn, mỉm cười nói:

- Ít nhất người chẳng thể rót cho mình một ly rượu để uống.

Hồng Hạnh Hoa lại thở ra nói:

- Vì vậy, nó chẳng phải vì ly rượu đó mà làm ra bao nhiêu chuyện ngu xuẩn.

Đình Hỷ nói:

- Bây giờ cháu đã vào ngôi đây, hình như không thấy có chuyện gì xảy ra.

Hồng Hạnh Hoa lại thở ra nói:

- Bây giờ còn chưa có gì, nhưng ta bảo đảm về sau người sẽ hối hận.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Hồng Hạnh Hoa cũng rót ra một ly rượu uống cạn, bà ta uống rượu tốc độ còn nhanh hơn cả Đình Hỷ.

Uống một hơi ba ly rượu xong, bà ta bỗng nhiên hỏi:

- Người có biết chủ nhân cây Bá Vương thương này là ai không?

Đình Hỷ nói:

- Cháu có nghe.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người nói ra nghe thử xem.

Đình Hỷ nói:

- Chủ nhân của Bá Vương thương họ Vương, cũng là chủ nhân của Đại Vương tiêu cục, Nhất Thương Kích Thiên Vương Vạn Vũ, nghe nói người này tính tình cương liệt, mà cũng cay chua lắm, gừng càng già càng cay. Liên Doanh tiêu cục thành lập lần này, lão nói không gia nhập, là không gia nhập, thậm chí còn không tiếc trở mặt với ông bạn già lâu năm là Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu bỗng nhiên cũng thở ra, đứng ở bên cạnh xen vào:

- Thậm chí lão ta còn đập bàn, kêu Bách Lý Trường Thanh rút xéo.

Đình Hỷ cười nói:

- Tính khí của lão Vương như vậy, thiên hạ đều nghe danh đã lâu, có điều lão làm chuyện đó không sai tý nào.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Nhưng người thì sai rồi.

Đình Hỷ hỏi:

- Cháu sai rồi? Sai chỗ nào?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người nói sai.

Đình Hỷ hỏi:

- Không lẽ cây thương này không phải của Vương Vạn Vũ sao?
Hồng Hạnh Hoa nói:
- Lúc trước thì phải vậy.
Đình Hỷ hỏi:
- Bây giờ thì sao?
Hồng Hạnh Hoa lại rót thêm ly rượu, hình như muốn lấy rượu trám miệng mình lại.
Không lẽ trong lòng bà ta còn tàng trữ bí mật gì không nói cho ai nghe được?
... Mỗi người ai cũng có quyền giữ bí mật của mình, chỉ cần bí mật đó không có nguy hại cho công ích, không ai có quyền bức bách người khác nói ra.
Lúc Đình Hỷ còn nhỏ, Hồng Hạnh Hoa đã thường thường lập đi lập lại cho y biết điều đó.
Hiện tại dĩ nhiên y không dám hỏi thêm.
Nhưng Đặng Định Hầu thì nhịn không nổi phải hỏi:
- Cây thương này tại sao lại nằm ở đây?
Hồng Hạnh Hoa trợn cặp mắt trắng dã nhìn y một cái, mới lạnh lùng nói:
- Bởi vì chủ nhân của nó sắp lại đây bây giờ.
Đặng Định Hầu hỏi:
- Đến đây? Đến đây làm gì?
Hồng Hạnh Hoa hỏi lại:
- Người lại đây làm gì?
Đặng Định Hầu nói:
- Tôi lại đây uống rượu.
Hồng Hạnh Hoa cười nhạt nói:
- Người lại đây uống rượu được, tại sao người khác lại không được?
Đặng Định Hầu nhìn bà ta, bỗng nhiên bật cười.
Y bỗng nhiên phát giác ra, tính khí bà lão này, so với lão Vương quả thật là một cặp xứng đôi.
Y cũng nhìn ra được, bà lão này mà không muốn nói chuyện gì, chỉ sợ Thiên Vương lão tử cũng đừng hòng kêu bà ta làm.
Vì vậy, y chỉ còn cách ngồi xuống uống rượu.
Bọn họ ngồi xuống rồi, mới phát hiện ra, tại sao nãy giờ Tiểu Mã không nghe nói năng gì.
Cái miệng của Tiểu Mã đang bận uống rượu.
Cái vò rượu vừa mới khai đã sắp bị y uống cạn, cặp mắt của y nhìn nhìn đã ra chiều trờ trờ.
Đặng Định Hầu nhịn không nổi hỏi nhỏ:
- Ông nói dùm y uống bớt đi tý xíu được không, đừng uống say?
Đình Hỷ nói:
- Không được.
Đặng Định Hầu hỏi:
- Ông thích y uống say sưa?
Đình Hỷ nói:
- Không thích.
Đặng Định Hầu nói:
- Nhưng ông chẳng khuyên can gì y.

Đinh Hỷ nói:

- Lúc y còn thanh tỉnh, tôi không cho y uống, y sẽ không uống, nhưng bây giờ ...

Y nhìn nhìn vào cặp mắt của Tiểu Mã, cười khở nói:

- Bây giờ, chỉ sợ ngay cả Thiên Vương lão tử cũng khuyên không nổi.

Đặng Định Hầu thở ra, cũng chỉ đành cười khở.

Thật tình y không hiểu, tại sao những người này ai ai cũng đều có tính khí ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không làm gì được.

Hiện tại, vò thứ nhì sắp bị bọn họ uống cạn.

Hồng Hạnh Hoa nãy giờ đang đứng chống nạnh một bên nhìn bọn họ, bỗng nhiên nói:

- Các người đã nhìn thương xong rồi, uống rượu cũng đủ rồi, bây giờ đi đi thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bà đuổi chúng cháu đi thật sao?

Hồng Hạnh Hoa lạnh lùng nói:

- Không lẽ người muốn xem Tiểu Mã say rượu bò lê bò lét ở đây?

Đinh Hỷ còn chưa kịp trả lời, Đặng Định Hầu đã đứng dậy, cười nói:

- Chúng ta cũng nên đi thôi, uống thêm chút nữa, ngay cả ta cũng bò lê bò lét ra đấy.

Y vừa tính lại kéo Tiểu Mã, bên ngoài bỗng có mười bảy mười tám người ủa vào, xem cách ăn mặc của bọn họ, lập tức biết ngay bọn họ là những tay qua lại trong giang hồ, không những vậy, còn rất có thứ.

Bọn người này vừa vào tới bên trong, đã nhón nháo hỏi:

- Trận chiến đã bắt đầu chưa?

Hồng Hạnh Hoa lại trợn cặp mắt trắng dã lên hỏi:

- Trận chiến gì?

Một gã đại hán mặc áo cẩm y đeo đao nói:

- Kim Thương Ngân Thoa Dư Tam Gia, hôm nay quyết đấu ở đây với Bá Vương Thương, không lẽ bà còn chưa biết?

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt giận dữ nhìn y một cái, còn chưa kịp mở miệng, người khác đã giành nói:

- Cây thương này nhất định là Bá Vương thương.

- Cây thương còn nằm đây, chúng ta nhất định chưa lại trễ.

- Nghe nói rượu ở đây cũng ngon lắm, chúng ta uống vài ba ly, chờ xem diễn tuồng.

- Bất kể ra sao, trận chiến này chúng ta không thể bỏ lỡ, dù có chờ ba ngày ba đêm, ta cũng nhất định chờ.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn Đinh Hỷ, Đinh Hỷ nhìn nhìn Đặng Định Hầu, hai người đều ngồi xuống trở lại.

Hồng Hạnh Hoa bước lại, trừng mắt nhìn y bỗng thở ra, nói:

- Xem ra các người chẳng còn chịu đi nữa rồi.

Đinh Hỷ cười nói:

- Bây giờ bà có lấy chổi đuổi chúng cháu, cũng đuổi không nổi.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Lấy roi đánh cũng đánh không đi.

Hồng Hạnh Hoa nhìn y, rồi lại nhìn Đinh Hỷ, bỗng nhiên bật cười, nói:

- Nói thật, ta mà là các người, lấy đao chém ta còn không chịu đi.

Chính bà ta cũng ngồi xuống, ngồi với bọn họ, miệng thì lẩm bẩm:

- Thật ta chẳng hiểu được, bọn thỏ đế bên kia làm sao biết được chuyện này mà lại?

Bọn người vừa vào đang ăn nhậu nhộn nhịp lên.

Nếu có mười bảy mười tám tay giang hồ đang bắt đầu ăn nhậu, trời có sập một bên, họ cũng chẳng thèm chú ý.

Đình Hỷ nhìn qua bọn họ, nói:

- Cháu xem mấy người này chắc là do Kim Thương Dur gọi lại.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Sao?

Đình Hỷ nói:

- Người có can đảm đi tìm Bá Vương Thương quyết đấu, bất kể thắng thua ra sao, đều là chuyện rất phi thường, Kim Thương Dur dĩ nhiên phải tìm mấy tay bạn bè lại nhìn nhìn, sau này còn ra ngoài tuyên dương vài tiếng dùm y.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta mới lấy làm kỳ.

Đình Hỷ hỏi:

- Kỳ chỗ nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ không ra, tại sao Kim Thương Dur dám đi thách Bá Vương Thương quyết đấu như vậy?

Đình Hỷ nói:

- Không chừng cái gan của y vốn lớn như vậy, không chừng năm nay y bỗng nhiên lượm được một bộ vũ công bí kíp nào đó, luyện thành một thứ thương pháp độc môn.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta xem người đọc chuyện truyền kỳ tiểu thuyết nhiều quá, trên đời này làm gì có nhiều vũ công bí kíp? Tại sao trước giờ ta chưa hề nghe ai nói bao giờ?

Đình Hỷ cười nói:

- Thật ra ta cũng chưa hề nghe qua bao giờ.

Hai người đồng thời cười lớn lên, cũng đồng thời ngừng bật, cặp mắt của hai người đang nhìn ra cửa, nhìn trùng trùng tròn xoe.

Ngoài cửa có hai cái kiệu vừa được khiêng lại.

Kiệu rất mới, trang sức cũng rất hoa lệ.

Có điều dù cho kiệu có hoa lệ đến đâu, đều chẳng có gì đáng nhìn như vậy, bọn họ nhìn là nhìn hai người đang bước ra.

Hai người vừa bước ra khỏi kiệu ... dĩ nhiên đều là đàn bà, đàn bà rất đẹp.

x X x

Trên bàn có một bình rượu, một bình trà.

Hai người đàn bà đi kiệu đã lại ngồi đó, một người đang uống trà, còn một người đang uống rượu.

Người uống trà là một cô bé rất văn vẻ thanh tĩnh, rất đẹp, rất mắc cỡ, chỉ cần đàn ông nhìn cô mấy cái, cô lập tức đỏ mặt lên.

Có hạng đàn bà như một thứ bình kiếng tinh mỹ, có thể ở xa xa khâm thưởng, lại gần không cần thận một tý, là bị vỡ tan thành ra.

Cô bé này thuộc vào loại đó.

Cô bé uống rượu cũng thuộc loại văn vẻ thanh tĩnh, cũng rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả đồng bạn.

Chẳng qua, cái đẹp của cô lại thuộc loại khác.

Nếu nói cô kia đẹp như trăng mới mọc, thì cái đẹp của cô này như ánh mặt trời, đẹp làm cho người ta nóng cả lên, đẹp làm cho tim người ta đập mạnh thành thịch.

Bọn họ đều mặc một bộ đồ trắng toát, không trang điểm, cũng không mặc đồ trang sức.

Cô bé uống rượu gương mặt hình như có vẻ trắng bệch, còn cô uống trà thì nãy giờ vẫn đỏ mặt.

Bởi vì bao nhiêu đàn ông trong phòng đều đang trừng trừng nhìn cô, Đinh Hỷ cũng không ngoại lệ.

Đặng Định Hầu thở ra, lẩm bẩm:

- Thảo nào có rất nhiều người đàn bà đều cho rằng, cặp mắt của đàn ông trong thiên hạ đều đáng bị móc ra hết.

Đinh Hỷ cười nói:

- Thật ra, người đàn bà nói câu đó, trong lòng nhất định rất thích đàn ông nhìn cô ta.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra người rất hiểu đàn bà.

Đinh Hỷ nói:

- Đàn ông mà cảm thấy mình rất hiểu đàn bà, nếu không phải là điên, cũng là ngu dốt.

Đặng Định Hầu nói:

- Người chẳng điên, cũng chẳng ngu.

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu lại nhìn nhìn hai cô thiếu nữ, bỗng nhiên bật cười.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cười gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đang cười họ.

Y mỉm cười nói nhỏ:

- Hai cô nhỏ, một cô uống trà như là uống rượu, một cô uống rượu như là uống trà.

Đinh Hỷ cười lớn.

Bọn họ nói chuyện vốn rất nhỏ, nhưng cười lại rất lớn.

Cô uống trà lại càng cúi gằm đầu xuống, cô uống rượu lại ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

Không ai hình dung nổi cặp mắt của cô ta.

Đinh Hỷ bị cặp mắt ấy trừng cho một cái, bỗng nhiên cảm thấy người nóng lên, trái tim đập thành thịch.

Năm nay y đã hai mươi hai tuổi, đã gặp qua không ít đàn bà, có điều trước giờ y chưa hề cảm thấy như vậy bao giờ.

Y vội vã chụp lấy ly rượu uống.

Nhưng Tiểu Mã lại quên không uống rượu.

Người khác nhìn hai cô thiếu nữ, cặp mắt của y thì chỉ dán vào một trong hai cô.

Nguyên do cô uống trà đỏ mặt, rất có thể không phải vì ai khác, mà chỉ là vì y thôi.

Đàn ông thích nhìn đàn bà, nhưng không ai có cái kiểu nhìn như y.

Y không phải chỉ lấy mắt nhìn, lúc y nhìn cô, hình như y đang nhìn một vị nữ thần trong mộng mơ xa xôi thời còn bé của mình, mà hình như cũng đang nhìn một người tình y đã tương tư từ bao lâu nay rồi.

Một cô thiếu nữ bị một gã thiếu niên anh tuấn nhìn như vậy, trong lòng không biết sẽ có cảm giác gì?

Gã mặc áo cẩm y đeo đao bỗng nhiên cười hì hì bước lại, đứng ngay giữa y và cô thiếu nữ.

Tiểu Mã ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn y.

Y cũng cười hì hì nhìn lại Tiểu Mã, trong ánh mắt đã có vẻ say sưa, y bỗng nhiên hỏi:

- Chú không nhận ra ta sao?

Tiểu Mã lắc lắc đầu.

Người này nói:

- Ta họ Quách, tên là Quách Thông.

Tiểu Mã nói:

- Tôi không biết Quách Thông.

Quách Thông nói:

- Ta cũng không biết chú.

Tiểu Mã hỏi:

- Ông lại đây làm gì?

Quách Thông nói:

- Lại nhìn chú.

Tiểu Mã hỏi:

- Nhìn tôi?

Quách Thông cười nói:

- Bởi vì trước giờ ta chưa hề thấy đàn ông nào nhìn dí vào đàn bà như chú, ta phải lại nhìn xem, chú có phải là một tên có tật mê gái không?

Đồng bạn của y đều cười, cười âm lên.

Đinh Hỷ thì đang thở ra ... gã đại hán này dĩ nhiên là lại gây chuyện, có điều nhất định y không ngờ rằng, mình đang sắp rước bao nhiêu là khổ vào người.

Vì vậy, y còn đang cười, cười rất đắc ý.

Một người đàn ông nhục mạ được một người đàn ông khác trước mặt người đẹp, đại khái sẽ thấy mình rất là oai hùng, đại khái sẽ có cảm giác người đẹp thấy mình oai hùng, thậm chí sẽ nhìn trúng y.

Không chừng cũng vì vậy mà, đàn bà mới cảm thấy đa số đàn ông ngu xuẩn đến buồn cười.

Quách Thông còn đang cười, y còn chưa cười đủ lắm, gương mặt y đã nở hoa ra, người của y đã bay ra ngoài.

Bay ra ngoài bốn năm trượng, bay qua hai cô thiếu nữ, "bình" lên một tiếng, rớt vào cái bàn của mình, đĩa hồng thiêu sư tử đầu bị ép dưới móng đít của y, bị ép nát như tung tóe.

Gương mặt của y so với đĩa hồng thiêu sư tử đầu không sai bao nhiêu.

Chẳng ai thấy kịp y làm sao bay ra ngoài, cũng chẳng ai thấy Tiểu Mã xuất thủ ra làm sao.

Tiểu Mã còn đang ngồi si ngốc ra đó, nhìn đăm đăm vào thiếu nữ uống trà.

Đồng bạn của Quách Thông ngẩng người ra đó cả nửa ngày, mới nhảy dựng lên, người thì xăng tay áo lên, người thì rút đao ra.

- Tên tiểu tử này dám đánh người ta, bọn mình phải hủy cặp mắt của hắn ra rồi tính sau.

Mười sáu mười bảy người la lối mắng chửi om sòm, đập ly, đá ghế, chuẩn bị xông lại.

Không ai ngăn trở bọn họ.

Tiểu Mã hình như không biết trên đời này còn có ai khác, Hồng Hạnh Hoa cũng không thấy đâu.

Từ lúc hai cô thiếu nữ bước vào nhà, bà ta đã biến đi đâu mất.

Đình Hỷ thở ra, nói:

- Ông có muốn đánh nhau không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không.

Đình Hỷ nói:

- Ta cũng không.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ tiếc là xem ra chúng ta không đánh không được rồi.

"Vù" lên một tiếng, bọn người đó còn chưa xông lại, ba bốn cái chén đã bay lại trước.

Đình Hỷ còn chưa làm gì, bỗng nghe "tinh, tinh, tinh" ba tiếng vang lên, ba cái chén đã bị đánh vỡ tan tành giữa không trung.

Ám khí và những mảnh vụn mấy cái chén đều rớt xuống đất cùng một lượt, lộ ra rõ ràng ba cục ngân thoa lóng lánh rực rỡ.

Kim Thương Ngân Thoa Dư Tam Gia đã đến.

Một người trung niên mặt dài ốm o, mũi ưng trán cao, ăn mặc rất giản dị, khí phách rất lớn, hai tay chấp sau lưng, đi ung dung vào nhà, ánh mắt nhìn qua nhìn lại trông rất oai nghiêm.

Hai gã đại hán vạm vỡ mặc đồ chèn, gánh theo một bao đồ trông rất dài, đi sau lưng y.

Bao đồ hình như cũng rất nặng, trong đó, hiển nhiên có đựng cây Kim thương của y.

Bọn người lúc nãy đang tính nhào lại đánh nhau, thấy y, bèn lập tức yên tĩnh lại.

Kim Thương Dư oai danh bấy lâu nay, xưng bá một phương, dựa vào cây Kim thương trong tay, một bọc ám khí Ngân Thoa, đã từng đánh bại không biết bao nhiêu cao nhân, trước giờ ít gặp địch thủ.

Dưới ánh mắt của những tay hào kiệt giang hồ, y vốn là nhân vật rất được tôn kính.

- Dư Tam gia đã lại, chuyện này xem như dễ tính rồi.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Chuyện gì vậy? Các người lại đây xem ta đánh nhau, hay lại đánh nhau cho ta xem?

Một gã trẻ tuổi thân hình vạm vỡ lớn tiếng nói:

- Chúng tôi có muốn đánh nhau đâu, nhưng chúng tôi không thể ngồi đó nhìn Quách lão đại bị người ta khinh lờn.

Gã thiếu niên tên là Tào Hồ, y là anh em kết nghĩa huynh đệ với Quách Thông, Quách Thông ăn đòn, y là người tức giận nhất.

Kim Thương Dư nói:

- Có phải người muốn đánh cho đại ca người hả tức?

Tào Hồ nắm chặt nắm tay, nói:

- Nhất định phải đánh mới xong.

Kim Thương Dư nói:

- Thế thì tốt nhất người lại tìm cái người mặc áo lam đang ngồi trong góc kia kìa.

Tào Hồ hỏi:

- Y chẳng phải là người gây lộn, tại sao chúng tôi tìm lại y?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Bởi vì các người muốn chết, thì chi bằng chết cho lẹ một chút, các người tìm y, ta bảo đảm nhất định sẽ chết lẹ làng nhất.

Tào Hồ thay đổi nét mặt hỏi:

- Y là ai?

Kim Thương Dư cười nhạt nói:

- Y cũng chẳng phải là ai cao siêu, chỉ bất quá là một người bảo tiêu, tên là Đặng Định Hầu.

Tào Hồ biến hẳn sắc mặt.

Mọi người ai ai cũng biến hẳn sắc mặt.

Danh tiếng Thần Quyền Tiểu Gia Cát, dĩ nhiên bọn họ không phải là không biết.

Mấy năm nay Khai Hoa Ngũ Khuyển nổi tiếng như cồn, thế lực lớn mạnh, ai mà chọc vào bọn họ, không khác gì là leo lên đầu Thái Tuế mà động thổ.

Những tay giang hồ này giờ còn đang hung hăng, bỗng nhiên biến thành như bong bóng bị xì hơi.

Kim Thương Dư chẳng thèm nhìn bọn họ đến nửa mắt, y bước lại ôm quyền thi lễ chào hỏi Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu cũng đứng dậy chào hỏi trả lễ, y vốn trước giờ là một người rất tùy hòa, chẳng cho tý gì là ra vẻ ta đây.

Kim Thương Dư nói:

- Lâu ngày không gặp, Đặng huynh phong thái cũng như xưa, thật là đáng quý đáng mừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Mới gặp đây mà đã mấy năm rồi, không ngờ Dư huynh còn nhớ đến tôi, chẳng qua, lần tới nếu có người muốn tìm chỗ chết, xin Dư huynh chớ khuyên họ lại tôi.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Bởi vì tôi có thể bảo đảm, một người muốn chết cách lẹ nhất, tìm tôi nhất định không bằng tìm hai vị bằng hữu này.

Kim Thương Dư hỏi:

- Hai vị bằng hữu này là ...

Đình Hỷ nói:

- Tôi họ Đình, Đình Hỷ.

Kim Thương Dư nhìn lên nhìn xuống mấy lần, rồi hỏi:

- Đình Hỷ ai ai cũng mê thích?

Đình Hỷ cười nói:

- Có lúc còn gọi là Đình Hỷ xúi quẩy.

Kim Thương Dư nói:

- Các hạ là Đình Hỷ, vị này chắc là Phẫn Nộ Địch Tiểu Mã phải không?

Y chuyển đầu qua nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã không nhìn y.

Trừ cô thiếu nữ uống trà đó ra, y chẳng còn để người nào vào trong mắt.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt.

Đặng Định Hầu lập tức nói chận:

- Nghe nói Dư huynh hẹn Bá Vương Thương lại đây quyết đấu?

Kim Thương Dư nói:

- Không phải tôi hẹn y lại, chính y hẹn tôi lại.

Đặng Định Hầu chau mày hỏi:

- Y lại tìm huynh sao?

Kim Thương Dư cười nhạt nói:

- Đặng huynh không chừng cho rằng tôi không đáng cho y lại tìm, chính tôi cũng biết địch không lại, có điều y đã lại tìm, tôi chẳng cách nào từ chối được.

Gương mặt y lộ một nét biểu tình kỳ quái, y nói tiếp:

- Một người sử thương, được chết dưới tay Bá Vương Thương, không phải là thống khoái một đời sao?

Đinh Hỷ lập tức đưa ngón tay cái lên, nói:

- Hay, hảo hán tử.

Kim Thương Dư nhìn y, ánh mắt lạnh lùng tàn bạo bỗng đượm vẻ ấm áp, y chậm chậm nói:

- Hạng người qua lại trong giang hồ như tôi, không phải nên chết dưới đao thương, thậm chí bọc thầy hay sao?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Tôi chết mà được có miếng cỏ bọc thầy lại, là đã quá lắm rồi, muốn làm chuyện cho khoái một đời, dù cho chết trong vũng bùn cho chó ăn, tôi cũng chẳng oán ai.

Gương mặt y tuy còn có nụ cười, nhưng nét mặt phần nộ và bi thương không thể bị nụ cười che dấu được đi.

Cô thiếu nữ uống rượu quay đầu lại nhìn y một cái, ánh mắt xem ra có vẻ ôn nhu.

Kim Thương Dư cũng đưa ngón cái lên, lớn tiếng nói:

- Hay, hảo hán tử.

Đinh Hỷ nói:

- Ông đến đây hơi sớm, tại sao không ngồi xuống làm vài ly trước đã.

Kim Thương Dư nói:

- Tôi đến cũng không sớm, tôi bị trễ mất nửa tiếng đồng hồ, bởi vì ...

Gương mặt của y lại lộ một nét biểu tình kỳ quái, y chậm chậm nói tiếp:

- Bởi vì tôi còn phải lo liệu vài chuyện hậu sự, tôi sinh ra không có gì, thì ra đi cũng không nên có gì vương bận.

Một người biết chắc mình chết, mà vẫn lại chổ ước hẹn, cái dũng khí đó không phải là ai ai cũng có thể ngồi khơi khơi đó mà hiểu.

Sống được là vẫn tốt rồi, nhưng chết thì chẳng qua cần cổ có thêm một vết thương thể thôi, có gì mà phải tính toán?

Gương mặt của Đinh Hỷ lộ vẻ kỳ quái, một hồi lâu y mới hỏi:

- Còn Bá Vương Thương đâu?

Kim Thương Dư nói:

- Không biết.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông và lão ta có thù hằn gì với nhau?

Kim Thương Dư nói:

- Không.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông chưa gặp qua lão ta lần nào?

Kim Thương Dư nói:

- Trước giờ chưa biết nhau.

Đình Hỷ hỏi:

- Vậy mà lão ta tìm ông?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Không chừng vì tôi cũng sử thương.

Đình Hỷ cười nhạt nói:

- Trừ lão ta ra, không lẽ không cho người khác sử thương sao?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Dù có sử thương, cũng không nên nổi danh quá.

Ánh mắt của Đình Hỷ đã có nét giận dữ, đối với những chuyện bất bình trên thế gian này, y đều cảm thấy phần nộ.

Kim Thương Dư lại nói:

- Chẳng qua tôi chỉ lấy làm lạ, y đã hẹn tôi lại đây, tại sao bây giờ y còn chưa lại?

Câu nói ấy vừa thốt xong, sau lưng y bỗng có tiếng người lạnh lùng nói:

- Ta đã lại rồi.

Giọng nói tuy rất lạnh lùng, nhưng nghe rất êm tai, rất thánh thót.

Người nói câu đó là một người đàn bà.

Kim Thương Dư quay phắt người lại, lập tức thấy ngay cặp mắt làm cho trái tim người ta đập mạnh, đang nhìn y trừng trừng.

Trên tay cô còn cầm ly rượu, hai bàn tay mềm mại như không có xương cốt.

Chỉ có hai bàn tay đó mà sử được cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bảy lượng ba tiền sao?

Kim Thương Dư chau mày lại, hỏi:

- Vị cô nương này có phải đang nói đùa không?

Cô thiếu nữ uống rượu vênh mặt lên, nét mặt lạnh lẽo như sương.

Cô không nói đùa tí nào.

Kim Thương Dư nhìn cây thương để trên bàn, hỏi:

- Không lẽ cô là ...

Cô thiếu nữ uống rượu ngắt lời y, nói từng tiếng một:

- Ta chính là Bá Vương Thương!

- - - o O o - - -